

תניא כוותיה דרבי יוחנן שיש מי שסובר
יביא אחר:

אשם מצורע ששחטו שלא לשמו, או שלא
נתן מדמו לגבי בהונות, אבל נתן מדמו על
גבי המזבח:

הרי זה עולה לגבי מזבח להקטרת אימורין,
שהרי "כל הזבחים שנובחו שלא לשמן
כשרים".

וטעון נככים כאשם מצורע [ולא כשאר
אשמות שאינם טעונים נסכים]; כיון שאם אי

ואי אפשר לגומרה באחר; דהא כתיב "כבש
אחד אשם", אשם אחד אמרתי לך ולא שתי
אשמות; והכא ליכא לדחויי כדאמרינן לעיל
חיטוי אחד אמרתי לך ולא שני חטויין,
ולפיכך אין לו תקנה. (302)

מתקף ליה רב חסדא לרבי יוחנן דסבר לרבי
מאיר יביא אחר וישחוט —

והא "והקריב אותו לאשם ואת לוג השמן"
— כתיב, אותו שהונף עם הלוג ולא אחר,
ואפילו לרבי מאיר נמי אין לו תקנה?!

ומסקינן: קשיא!

עלו לשם חובה, כיון דלא נגמר הזאותו.
אבל בתוספות ישנים נראה, דהעיקר מה
דהוי שתי אשמות הוא משום שנתן ממנו מתן
בהונות, וכנראה מלשון רש"י שהזכיר מתן
בהונות. ומיהו בריטב"א שהאריך בפירושו של
רש"י, לא הזכיר מתן בהונות כלל.

ולדעת התוספות ישנים הרי זה דומה ממש
לדרשת "חטאת אחת" [גבי חטאת יום
הכפורים], שלא לעשות כפרה אחת משתי
חטאות; ואף כאן הבאת שתי אשמות האחד
למתן בהונות והשני לשם חובה שהם יחדיו
מכשירים אותו לאכול בקדשים הוי כפרה אחת
משתי אשמות. [אבל לדעת הגב"א והרש"ש,
הרי ההכשר נעשה רק באשם השני].

ובגבורת ארי הקשה בד"ה לר"א, על מה
שאמרו למאן דאמר ממקום שפסק הוא מתחיל,
שאיין לו תקנה; וקשה לי, נהי שאי אפשר
לגומרה בזה משום אשם אחד ולא שתי אשמות,
אפילו הכי אמאי אין לו תקנה כלל יביא אשם
אחר ויתחיל.

משמע שאם יתחיל בתחילה ניחא ליה [וכן
לרבי מאיר ניחא ליה]; וצריך ביאור, והרי מה
דהוי שתי אשמות הוא מפני שהראשון הוי אשם

302. הקשה הריטב"א [וכן הוא בקצרה
בתוספות]: "ואינה מחוורת, כי מה ענין ההיא
דיום הכפורים שנעשו ההזאות הראשונות
בכשרות גמורה, לאלו שנעשית הכפרה הראשונה
בפסול ושלא כהלכה, הא ודאי דלכולי עלמא
כמאן דליתא דמיא".

וכתב בגבורת ארי: אפילו הכי שייך "אשם
אחד אמר רחמנא", דאע"ג דלא עלתה לבעלים,
לא אמרינן כמאן דליתיה דמי כיון דטעון נסכים
כדין אשם מצורע, ומשום "שאם אי אתה אומר
כן פסלתו", ושמו עליו "אשם מצורע", ועל ידי
זה כשר להקרבה דהא בתורת נדבה אי אפשר
להקריבו.

וכיון שכל עיקר מה שקרב בשחטו שלא
לשמו הוא מחמת שתורת אשם מצורע בו
להטעינו נסכים, שפיר שייך "אשם אחד אמר
רחמנא ולא שתי אשמות" דהא תורת אשם
מצורע עליו והוא שגרם לו להכשירו להקרבה,
וכשמביא קרבן אחד הוו שתי אשמות.

והרש"ש כתב: אין כל כך תימא, כיון דהוא
כשר וצריך לזרוק דמו על המזבח כדין אשם,
מיקרי שתי אשמות; ואע"ג דהראשון אינו עולה
לו לשם חובה, כנשפך הדם במתניתין גם כן לא